

Полунощъ е подъ звѣздитъ и надъ безкрайното море, дѣто плаватъ за далечни земи кораби съ пжтници. Нека и тѣ да се зарадватъ и благополучно да стигнатъ на спасителния брѣгъ и да се завърнатъ въ домоветъ си. Нека и тѣ да чуятъ петия камбаненъ ударъ.

Трепти горѣ на небето сжщата звѣзда — зорница, която показва на витлиемскитъ пастири дѣ е роденъ Христосъ, да идатъ да му се поклонятъ.

Ето, чува се шестия камбаненъ гласъ. Станете мили дѣца, съ бодъръ умъ и съ чисто сърдце, идете и се поклонете на Христа. Разсъмва се! — Скоро ще ни огрѣе свѣтлия лжчъ на истината, правдата и доброто!

Прѣстанаха жестокитъ боеве. Всѣки се върна у дома си, при своитъ ближни.

Нѣма вече топовни гърмежи и смъртъ. Роди се Христосъ за пострадалитъ; за всички унижени и оскърбени. Той ще подкрѣпи и насъ — Българитъ, да получимъ онова, което е наше и за което измрѣха много наши бащи и братя!

Бждни вечеръ.

Рогъ изви надъ върховетъ снѣжни
 Ясенъ мѣсець, подранилъ въ небето.
 Глѣхнали сж въ сѣнь поля безбрѣжни,
 Само будно още бди селото. —
 Димъ се вий на стълби изъ комини.
 Пѣсни, шумъ по улици се чуватъ.
 Гости ходятъ, гости се посрѣщатъ,
 Домакини старъ обичай чуватъ, —
 Бждни вечеръ — бжденъ празникъ срѣщатъ,
 Съ буино пламналъ бждникъ на камини.

Пенчо Славейковъ.

